

138. Jeesus sanoo... Tunnistakaa Vihollisenne! Helvetin Laumat ovat marssimassa

TUNNISTAKAA VIHOLLISENNE!... HELVETIN LAUMAT OVAT MARSSIMASSA

Jeesuksen sanoja Sisar Clarelle, 21. Syyskuuta, 2015.

(Clare) Herra on kovasti siunannut meidät kauniilla opetuksella tänä iltana auttaakseen meitä tunnistamaan vastustajamme.

Jeesus aloitti... ”Kuinka paljon Minä arvostan teitä kaikkia. Tämä maailma on kylmä, niin kylmä ja välinpitämätön, erityisesti sinun maassasi (Amerikassa). Kun löytää Minun odottavan Morsiameni lämpimät käsivarret, se on palkinto vailla vertaa.”

(Clare) Koska olin ollut odottamassa hetken kuullakseni Häntä, pyysin Ezekieliä katsomaan, oliko tämä Herra ja Ezekiel rukoili ja sai vahvistukset, että se oli Herra. Mutta Jeesus ei menettänyt sydämenlyöntiäkään...

(Jeesus) ”Mitä? Etkö vieläkään tunne Minun ääntäni?”

(Clare) Miksi sinä odotit, kunnes Ezekiel nousi nokosiltaan, ennen kuin aloitit puhumaan minulle, Jeesus?

(Jeesus) ”Tässä laivassa on kahden hengen miehistö: yksi on Minun edessäni anomassa, toinen kirjoittaa. Te tarvitsette hyvin paljon toisianne. Kuinka siunattuja te olette, kun teillä on tämä suhde.”

(Clare) Minä annan kaiken kunnian Sinulle, Herra.

(Jeesus) ”Kyllä, no niin, sinä odotit Minun valintaani. Minä toivon, että kaikki tekisivät niin.”

(Clare) Kiitos Sinulle, Herra. Koskaan en kykene kiittämään Sinua tarpeeksi.

(Jeesus) ”Pidä vain hyvä huoli Ezekielistä, kuten tiedän sinun tekevän. Se sanoo kaiken.”

”Kyllä, puun alla tunsit Minun surullisuuteni sielujen tilasta. Niiden, jotka kieltäytyvät vastaamasta Minulle. Minä kutsun ja kutsun ja kutsun kaiken päivää, eikä mitään, ei edes uikutusta, vain kuolemaa kuoleman päälle. Sieluja, jotka ovat kuolleita kuin kylmät kivet ja eivät reagoi, he ovat painolastina.”

”Tämän takia ravistelun pitää tulla, mukavuusalueet pitää pirstoa. Ne, jotka maailma on kuorruttanut, pitää kuoria paljaiksi. Oi, jos Minä vain voisin tehdä sen jollakin muulla tavalla, Minä pitäisin sitä paljon parempana. Mutta muut keinot ovat liian lempeitä, eivätkä saa heidän huomiotaan.”

(Clare) Entä sairaus, Herra?

(Jeesus) ”Kyllä, se aina saa esiin vastakaikua, kun heti, kun he ovat paremmassa kunnossa, he unohtavat Minut jälleen. Sinä et koskaan tule todella ymmärtämään, kuinka paljon iloa sielut tällä kanavalla tuovat Minulle. On vaikeaa hahmottaa, kuinka olento voisi tuoda Minulle niin paljon iloa... mutta he tuovat. Minä olen niin kiitollinen, että Minä vastaan moniin, moniin heidän rukouksiinsa ja valmistelen heitä suurempiin armoihin.”

”Kyllä, Minun Henkeni liikkuu heidän perheittensä vaikeitten ja ongelmallisten tilanteitten yllä ja alkaen liikauttamaan kuolleita takaisin elämään ja he tulevat nostamaan silmänsä kukkuloita kohti, mistä Minä tulen. Se tapahtuu hitaasti ja huomaamattomasti, melkein – mutta jää alkaa sulamaan. Älkää hoputtako heitä, Minun Morsiameni. Antakaa Minun aukaista uteliaisuuden ja nälän terälehtiä, niin että he tulevat ottamaan vastaan Pojan säteet.”

”Toiset perheissä ovat yhä aika kovettuneita. Jättäkää heidät Minulle. Laittakaa luottamuksenne Minun lupauksiini teille ja jättäkää heidät Minun kykeneviini käsiini. Minä yksin ymmärrän ajat ja ajankohdat heidän katumiselleen ja Minä olen kärsivällinen, loppumattoman kärsivällinen. Siis pä asettakaa toivonne vakaasti Minuun ja antakaa heidän mennä. Älkää olko huolissanne – se vain hukkaa energiaa, pikemminkin ottakaa ne ajatukset kiinni ja laittakaa luottamuksenne Minuun. Ne, jotka laittavat luottamuksensa Minuun, niitä ei koskaan tulla häpäisemään.”

”Pahoja ovat ajat ja pahemmiksi ne tulevat, sitä enemmän pitää Minun Ihmisteni tietä, mitä pahuuden takana on, muuten he tappavat tietämättömiä ja antavat syyllisten kulkea vapaina seuraavan uhrin luo. Teidän on niin helppoa syyttää muita, kun he ovat käyttäytyneet huonosti. Niin helppoa. On kuin toteaisi ilmeisen itsevarmalla luottamuksella. Mutta mikään ei voisi olla kauempana totuudesta. Itse asiassa hyväksikäytettyjen tietämättömyys ja heikkous mahdollistaa heidän vaikuttavan teihin. Jos he tietäisivät, jos he näkisivät, jos he ymmärtäisivät, he kääntyisivät todellista vihollista vastaan ja lakkaisivat sallimasta itseään käytettävän hyväksi.”

”Mutta on olemassa tietty vihan ja turhautumisen purkaus, mikä tyydyttää heitä, jotka käyttävät hyväksi muita. Heidä itseään on sorrettu ja tukahdutettu niin kauan, että heille on itse asiassa helpotus löytää joku, johon he voivat purkaa tunteensa... joku, joka vaikuttaa ilmeiseltä, sellaiselta, johon heidän pitäisi purkaa tunteensa. Ja Minun Ihmisteni omahyväisyydessään ajattelevat olevan sopivaa kostaa. Kyllä, sinä tiedät, että olet syyllistynyt tähän, Clare.”

”Sinä ajattelit muita, et itseäsi. Se on vaarallista, Minun Rakkaani. Aina turvassa ollaksesi, laita itsesi siihen asemaan. Sitä paitsi, sinä melkein aina kuulut siihen. Kun Minä puhun Minun Morsiamelleni, Minä puhun myös sinulle.”

(Clare) Minä tiedän, Herra. Kiitos, että et anna Minun unohtaa sitä, etten tulisi ylpeämmäksi kuin mitä jo olen.

(Jeesus) ”Hyvin ajateltu. Ole varma, Minä en anna sinun unohtaa. Mutta Minä en voi painottaa tarpeeksi kaikille teille, olkaa tietoisia, että joka ikinen päivä teitä vastaan tehdään toimeksiantoja ja se, mikä vaikutti sorron purolta aikaisemmin, siitä on tulossa hyöky, kun saatana kääntää enemmän ja enemmän ihmisiä kristittyjä vastaan. Siksi Minä haluan teidän olevan tietoisia, ne, jotka mustamaalaavat, vainoavat ja väheksyvät teitä, syyttävät teitä asioista, joita te ette koskaan edes ajatelleet – ne ovat vihan, pilkan ja halveksunnan demonien pahan otteessa. Kun uusia ulottuvuuksia aukeaa, tulee pahan hyöky käytettäväksi toimeksiantoihin.”

(Clare) Tässä Hän viittaa CERNiin, kun ulottuvuuksia aukeaa.

(Jeesus) ”Se, mikä oli puro, siitä on tulossa hyöky. Saanko Minä sanoa, Minä sallin jopa sen teidän pyhittämiseksenne? Mutta Minä en koskaan salli sen ottaa teitä valtoihinsa. Mitä enemmän te kasvatte pyhyudessa, sen kovempia ovat koettelemukset. Muistakaa, Minä olen täydellistämässä teitä, kunnian kunniaan. Kunnialla on hintansa, kuten te havainnoitte Minun kärsimyksessäni.”

”Kun te olette hyökkäyksen otteissa, yrittäkää kuvitella itseänne siinä esipihassa ruoskittavan. Itkekää Minua apuun pitelemään teitä pystyssä. Tietäkää, että teidän vastustajanne ei ole pahuuden orja parka, joka ruoskii teitä, vaan demonit hänen takanaan.”

”Katsokaahan, nämä katalat olennot ovat himoinneet ihmisen lihaa maailman perustamisesta lähtien, mutta ne ulottuvuudet olivat suljettuja. Nyt, kun ne on avattu, se mihin pahalla on ollut palava hinku vuosisatojen ajan, voi viimein osoittaa raivon tunteita ja ahmia Minun kuvakseni tehtyjä. Kyllä, heidän vihansa on Minua vastaan, mutta kun on kykenemätön koskemaan Minuun, he hyökkäävät Minun Luomakuntaani vastaan ja erityisesti niitä sieluja, jotka rakastavat Minua koko sydämistään.”

”Siispä, oppitunti on... ALKAKAA TUNNISTAMAAN VASTUSTAJANNE. Tämä pitää teidät pois synnin teosta heikkoja ja tietämättömiä kohtaan. Kyllä, ne tekevät yhteistyötä pahan kanssa, mutta omillaan he mitä todennäköisemmin olisivat ohittaneet mahdollisuuden aiheuttaa hankaluuksia teille. Demonien heidän kylkeensä ampuma piikki, myrkyllinen nuoli yllyttää heitä ja on polttoaineena vihan tulille ilman syytä.”

(Clare) Sillä hetkellä, kun Hän sanoi sen, ajattelin Rick Joynerin unia.

(Jeesus) ”Kyllä, Minä annoin hänelle ne Unet, toiveissa, että te kaikki näkisitte, kuka teidän todellinen vastustajanne on. Ne unet ovat tärkeitä teille, Minun Morsiameni. Lukekaa ne ja antakaa opetuksien mennä syvälle. Ne tulevat olemaan äärimmäisen hyödyllisiä koettelemusten hetkellä. Hänen kirjoissaan on monia, monia hyviä opetuksia. Minä rakastan vertauskuvia ja hyvän ja pahan vastakohta parhaiten kuvataan vertauskuvalla. Unissaan hän käsittelee olentoja, jotka laskeutuvat puuhun, oksentaen, virtsaten ja ulostaen ihmisten päälle. Se on täsmälleen se, mitä Minä tarkoitan. Se on polttoaineen antamista tuleen.”

”No niin, Minä tulen luoksenne, Minun Morsiameni, kaikella vakavuudella. Ottakaa nämä oppitunnit sydämeen ja valmistelkaa itsenne tunnistamaan ja käsittelemään todellisia vihollisianne. Sitten kun heidät käsitelty kuolettavalla iskulla, te voitte palvella niitä, jotka ovat olleet heidän vankejaan.”

Ja nyt Rick Joynerin Uneen, joka on mainittu edellä olevassa Viestissä...

HELVETIN LAUMAT OVAT MARSSIMASSA

Helmikuun 16.päivänä 1995 minulle annettiin uni, jossa näin suuren armeijan helvetistä vapautetun kirkkoa vastaan. Kaksi päivää myöhemmin minulle annettiin näky, missä näin pirullisen lauman jälleen, mutta paljon yksityiskohtaisemmin.

Näyssä on kohtia, jotka rehellisesti sanottuna ovat vastenmielisiä, mutta olen yrittänyt kertoa sen juuri sillä tavalla kuin näin sen. Pimeyden työt ovat vastenmielisiä, sanan syvällisimmässä merkityksessä ja meidän täytyy tunnistaa ne sellaisina.

Näyn ensimmäisessä osassa näin mihin pisteeseen asti pahalla oli otteensa uskovista, kuinka monia kristittyjä vihollinen käytti hyväkseen ja mitä tulee vaatimaan heidän vapauttamisensa. Näyn toisessa osassa näin yhtenäisen, kunniaakkaan kirkon nousevan suurena armeijana, kaikkien aikojen käänteentekevimmässä taistelussa valon ja pimeyden välillä. Tämä taistelu on jo alkamassa raivota.

Unet ja näyt ovat usein vertauskuvallisia ja tämä ehdottomasti on. Jopa niin, että se, mitä se edustaa, on todellista ja se tapahtuu nyt. Ja siitä syystä minä päätin jakaa sen tässä lyhennetyssä muodossa, vaikka ajoittain se saattaa näyttää olevan epätäydellinen. Jos kuulette Herran äänen tämän näyn läpi, älkää kovettako sydäntänne. Laittakaa yllenne täysi Jumalan haarniska ja varustautukaa taisteluun.

PAHA ARMEIJA

Näin demonisen armeijan, joka oli niin laaja, että se ulottui niin pitkälle kuin pystyin näkemään. Se oli jaettu divisiooniin, joista jokainen kantoi erilaista sotalippua. Etummaisat ja voimakkaimmat divisioonat olivat Ylpeys, Omahyväisyys, Kunnioitettavuus, Itsekäs Kunnianhimo ja Epäoikeudenmukainen Tuomio, mutta suurin oli Mustasukkaisuus.

Tämän suunnattoman armeijan johtaja oli itse Veljien Syyttäjä. Tiesin, että oli monia muita pahoja divisioonia näkökykyni ulkopuolella, mutta nämä olivat tämän kauhean, helvetistä peräisin olevan lauman etujoukot, jotka oli nyt vapautettu kirkkoa vastaan.

Tämän lauman kantamissa aseissa oli nimet: miekat oli nimetty Pelotteluksi; keihäät Kavaluudeksi, niiden nuolet Syytöksiksi, Juoruksi, Panetteluksi ja Vianetsinnäksi. Tiedustelijoilla ja pienemmillä komppanioilla oli sellaisia nimiä kuin Torjunta, Katkeruus, Kärsimättömyys, Anteeksiantamattomuus ja Himo, ne lähetettiin tämän armeijan edellä valmistelemaan päähyökkäystä. Tiesin sydämessäni, että kirkko ei koskaan ollut kohdannut mitään tämän kaltaista aikaisemmin.

Tämän armeijan päätoimeksianto oli aiheuttaa erillisyyttä. Se oli lähetetty hyökkäämään suhteen joka tasoa kohti – kirkot toisiaan vastaan, seurakunnat pastoreitaan vastaan, aviomiehet vaimojaan vastaan, lapset vanhempiaan vastaan ja jopa lapset toisiaan vastaan. Tiedustelijat lähetettiin paikallistamaan avoimia kohtia kirkoissa, perheissä ja yksilöissä, että torjunta, katkeruus, himo jne. voisivat hyödyntää ja tehdä suuremman aukon tuleville divisioonille.

Järkyttävintä tässä näyssä oli, että lauma ei ratsastanut hevosilla, vaan kristityillä! Monet heistä olivat hyvin pukeutuneita, kunnioitettavia ja ulkonäöltään hienostuneita ja koulutettuja.

Nämä olivat kristittyjä, jotka olivat avanneet itsensä pimeyden voimille siinä laajuudessa, että vihollinen pystyi käyttämään heitä ja he ajattelisivat, että heitä käytti Jumala. Syyttäjä tietää, että jakautunut talo ei voi kestää ja tämä armeija edusti hänen äärimmäistä yritystään tuoda sellainen täysi jakaantuminen kirkkoon, niin että hän (kirkko) lankeaisi armosta.

VANGIT

Näiden ensimmäisten jäljessä olivat valtavat muiden kristittyjen väenpaljoudet, jotka olivat tämän armeijan vankeina. He kaikki olivat loukkaantuneet ja heitä vartioivat pienet Pelon demonit. Vankeja näytti olevan enemmän kuin oli demoneita armeijassa. Yllättävästi, näillä vangeilla oli vielä miekkoja ja kilpiä, mutta he eivät käyttäneet niitä. Oli järkyttävää nähdä, että niin harvat pienet demonit pystyivät pitämään vangittuina niin useita. Jos vangit vain olisivat käyttäneet aseitaan, he olisivat helposti voineet tuhota tai ajaa pois demonit.

Vankien yläpuolella taivas oli mustanaan korppikotkia, joiden nimi oli Masennus. Nämä laskeutuivat vangin olkapäille ja oksensivat hänen päälleen. Oksennus oli Tuomitseminen. Kun oksennus osui vankiin, hän nousi pystyyn ja marssi hieman suurempaan hetken aikaa ja sitten lysähti, oli jopa heikompi kuin aiemmin. Jälleen ihmettelin, miksi vangit eivät vain tappaneet näitä korppikotkia miekoillaan, sen ne olisivat helposti voineet tehdä.

Satunnaisesti heikko vanki kompuroi ja lankesi. Heti, kun hän oli maassa, toiset vangit alkoivat iskemään häntä miekoilla, pilkaten heitä, kun tekivät niin. Sitten he kutsuivat korppikotkat ahmimaan langenneita, jopa ennen kuin he olivat kuolleet.

Kun katsoin, oivalsin, että nämä vangit ajattelivat, että Tuomitsemisen oksennus oli Jumalan totuus. Sitten ymmärsin, että nämä vangit itse asiassa luulivat marssivansa Jumalan armeijassa! Siksi ne eivät tappaneet pieniä pelon demoneita tai korppikotkia – he ajattelivat, että nämä olivat Jumalan sanansaattajia! Korppikotkapilven pimeys teki näille vangeille hyvin vaikeaksi nähdä, että he lapsellisesti hyväksyivät kaiken, mikä tapahtui heille, olevan peräisin Herralta.

Ainoa ruoka, mitä näille vangeille tarjottiin, oli korppikotkien oksennus. He, jotka kieltäytyivät syömästä, yksinkertaisesti heikkenivät, kunnes he kaatuivat. He, jotka söivät, vahvistuivat, mutta pahan voimasta. He alkoivat oksentamaan muiden päälle. Sitten, kun yksi alkoi tehdä tätä, kyytiä odottava demoni annettiin tälle ja hänet ylennettiin etummaisiiin divisiooniin.

Jopa pahempaa kuin korppikotkien oksennus, oli vastenmielinen lima, jota nämä demonit virtsasivat ja ulostivat kristittyjen päälle, joilla he ratsastivat. Tämä lima oli ylpeys, itsekäs kunnianhimo, jne. mikä

oli divisioonan luonne, mihin he kuuluivat. Kuitenkin tämä lima sai kristityt tuntemaan itsensä niin paljon paremmiksi kuin tuomitseminen, että he helposti uskoivat, että demonit olivat Jumalan sanansaattajia ja he itse asiassa ajattelivat, että tämä lima oli Pyhän Hengen voitelu.

Sitten Herran ääni tuli minun luokseni sanoen... ”Tämä on vihollisen viimeisen päivän armeijan alku. Tämä on Saatanan äärimmäinen petos ja hänen äärimmäinen tuhon voimansa on vapautettu, kun hän käyttää kristittyjä hyökkäämään toisten kristittyjen kimppuun. Aikojen halki hän on käyttänyt tätä armeijaa, mutta ei koskaan ole kyennyt vangitsemaan niin monia käytettäväksi hänen pahoihin tarkoituksiinsa.

Älä pelkää. Minulla on armeija myös. Sinun täytyy nyt seisoa ja taistella, koska ei ole enää paikkaa kätkeytyä tältä sodalta. Sinun täytyy taistella Minun Valtakuntani puolesta, totuuden puolesta ja petettyjen puolesta.”

Tämä pahan armeija oli ollut minulle niin vastenmielinen ja kauhistuttava, että minä halusin kuolla, mieluummin kuin elää sellaisessa maailmassa. Kuitenkin tämä Herran sana oli niin rohkaiseva, että minä välittömästi aloin huutaa kristityille vangeille, että heitä oli petetty, ajatellen, että he kuuntelisivat minua. Kun tein tämän, näytti siltä, että koko armeija kääntyi katsomaan minua, mutta jatkoin huutamista.

Luulin, että kristityt olivat heräämässä ja oivaltamassa, mitä heille oli tapahtumassa, mutta sen sijaan monet heistä alkoivat tavoitella nuoliaan ja ampumaan minua kohti. Ja toiset vain epäröivät, aivan kuin he eivät tieneet, mitä ajatella minusta. Tiesin silloin, että olin tehnyt tämän ennen aikaisesti ja että se oli ollut erittäin typerä virhe.

TAISTELU ALKAA

Sitten käännyin ja näin Herran armeijan seisomassa takanani. Siinä oli tuhansia sotilaita, mutta olimme silti alivoimaisia. Vain pieni määrä oli täysin pukeutunut haarniskaansa, niin että suurin osa oli vain osittain suojattu. Suuri määrä oli jo haavoittunut. Suurimmalla osalla heistä, joilla oli koko haarniskansa, oli vielä hyvin pienet kilvet, joiden tiesin olevan kykenemättömiä suojaamaan heitä tulevalta hyökkäykseltä. Enemmistö näistä sotilaista oli naisia ja lapsia.

Tämän armeijan takana seurasi joukko, samanlainen kuin pahan armeijaa seuraavat vangit, mutta hyvin erilainen luonteeltaan. Nämä vaikuttivat olevan hyvin iloisia ihmisiä ja he pelasivat pelejä, lauloivat lauluja, juhlivat ja vaeltelivat pienestä leiristä toiseen. Se muistutti minua Woodstockin ilmapiiristä (15-18.8.1969 järjestetty musiikkifestivaali Woodstockissa, New Yorkin osavaltiossa, USA:ssa).

Yritin korottaa ääneni hälinän yli varoittaakseni heitä, että tämän aika ei ollut, että taistelu oli alkamassa, mutta vain muutama pystyi edes kuulemaan minun ääneni. Ne, jotka kuolivat, näyttivät minulle rauhan merkin ja sanoivat, että he eivät usko sotaan ja että Herra ei antaisi mitään pahaa tapahtua heille.

Yritin selittää, että Herra oli antanut meille haarniskan syytä, mutta he vain tiuskaisivat, että he olivat tulleet takaisin rauhan ja ilon paikkaan, missä mitään ei voisi tapahtua heille. Ryhdyin rukoilemaan hartaasti Herraa lisäämään uskoa (kilpiä) niille, joilla oli haarniskat, auttamaan meitä puolustamaan niitä, jotka eivät olleet valmiita taisteluun.

Viestintuoja tuli luokseni, antoi minulle trumpetin ja käski minun puhaltaa siihen nopeasti. Puhalsin ja ne, joilla oli vähän haarniskaa, välittömästi kiiruhtivat asentoon. Heille tuotiin lisää haarniskoita, jotka he pukivat ylleen nopeasti. Huomasin, että ne, joilla oli haavoja, eivät laittaneet haarniskaa

haavojensa päälle, mutta ennen kuin ehdin sanoa mitään tästä, vihollisen nuolet alkoivat satamaan päällemme. Jokainen, jolla ei ollut koko haarniska päällään, oli haavoittunut. Ne, jotka eivät olleet suojanneet haavojaan, saivat iskun jälleen samaan paikkaan.

Ne, joihin osui panettelun nuolia, alkoivat välittömästi panetella niitä, jotka eivät olleet haavoittuneet. Ne, joihin osui juoruilun nuoli, alkoivat juoruta ja pian suuri erillisuus oli luotu leiriimme. Sitten korppikotkat syöksyivät alas nostamaan haavoittuneet viedäkseen ne vankileiriin. Haavoittuneilla oli yhä miekat ja he olisivat voineet lyödä korppikotkat helposti, mutta he eivät tehneet sitä. Heidät vietiin itse asiassa halukkaasti, koska he olivat niin vihaisia meille muille.

Näkymä leirissä armeijamme takana oli jopa pahempi. Siellä näytti vallitsevan täydellinen kaaos. Tuhansia makasi maassa haavoittuneina ja vaikeroimassa. Monet heistä, jotka eivät olleet haavoittuneita, vain istuivat epäuskon tokkurassa. Korppikotkat kantoivat pian pois haavoittuneet ja ne, jotka istuivat epäuskossa. Jotkut yrittivät auttaa haavoittuneita ja pitää korppikotkat poissa heidän luotaan, mutta haavoittuneet olivat niin vihaisia, että he uhkasivat ajaa pois ne, jotka yrittivät auttaa heitä.

Monet, jotka eivät olleet haavoittuneet, juoksivat niin lujaa kuin pystyivät, pois taistelukentältä. Ensimmäinen kohtaaminen vihollisen kanssa oli niin tuhoava, että minun teki mieli liittyä heihin heidän paetessaan. Sitten hyvin nopeasti, jotkut näistä ilmestyvät uudelleen, täysissä haarniska varustuksissa ja suurien kilpien kanssa. Juhlien hilpeys oli vaihtunut kunnioitusta herättäväksi päättäväisyydeksi.

He alkoivat ottamaan langenneiden paikkoja ja jopa muodostamaan uusia joukkoja suojelemaan takaosaa ja sivustaa. Nämä toivat suurta rohkeutta ja jokainen oli päättäväisenä puolustamassa ja taistelemassa kuolemaan asti. Välittömästi kolme suurta enkeliä, Usko, Toivo ja Rakkaus nimiset, tulivat ja seisoivat takanamme ja jokaisen kilpi alkoi kasvamaan.

KORKEAMPI TIE

Meillä oli Jumalan Sana-nimiset miekat ja raamatullisten totuuksien mukaan nimetyt nuolet. Me halusimme ampua takaisin, mutta emme tienneet miten, ilman että olisimme osuneet kristittyihin, joilla demonit ratsastivat. Sitten meille välähti, että jos näihin kristittyihin osuisi totuus, he heräisivät ja taistelisivat sortajiaan vastaan. Laukaisin nuolia. Melkein kaikki osuivat kristittyihin.

Kuitenkin, kun totuuden nuolet osuivat heihin, he eivät heränneet tai langenneet haavoittuneina – he raivostuivat ja heillä ratsastavat demonit kasvoivat paljon suuremmiksi. Tämä järkytti kaikkia ja me aloimme tuntea, että tämä saattaa olla mahdoton taistelu voitettavaksi, mutta Uskon, Toivon ja Rakkauten kera me olimme hyvin luottavaisia, että pystyisimme ainakin pitämään jalansijamme. Toinen enkeli, Viisaus nimeltään, ilmestyi sitten ja opasti meidät taistelemaan takanamme olevalta vuorelta käsin.

Vuorella oli kielekkeitä eri tasoilla, niin korkealle kuin pystyi näkemään. Aina korkeammalle mentäessä kielekkeet kapenivat ja niillä oli hankalampi pysyä. Jokainen taso oli nimetty raamatullisen totuuden nimellä. Alemmat tasot oli nimetty perustavilla totuuksilla, kuten ”Pelastus”, ”Pyhitys”, ”Rukous”, ”Usko”, jne. ja korkeammat tasot oli nimetty kehittyneemmällä raamatullisilla totuuksilla. Minä korkeammalle me kiipesimme, sen suuremmiksi sekä kilpemme että miekkamme kasvoivat ja harvempi vihollisen nuoli pystyi ylettymään siihen asemaan.

TRAAGINEN VIRHE

Jotkut, jotka olivat pysyneet alemmilla tasoilla, alkoivat poimia vihollisen nuolia ja ampua niitä takaisin. Tämä oli traaginen virhe. Demonit väistivät helposti nuolet ja antoivat niiden osua kristittyihin. Kun kristittyihin iski joku Syytöksen tai Panettelun nuoli, Katkeruuden ja Raivon demonit lensivät ja laskeutuivat sitten sille nuolelle. Sitten ne alkoivat virtsata ja ulostaa myrkyään kristityn päälle. Kun kristityllä oli kaksi tai kolme näitä demonia, lisättynä Ylpeyden ja Omahyväisyyden demoneihin, jotka jo hänellä olivat, he alkoivat muuttua itse demonien vääristyneiksi kuviksi.

Pystyimme näkemään tämän tapahtuvan korkeammilta tasoilta, mutta ne, jotka olivat alemmilla tasoilla ja käyttivät vihollisen nuolia, eivät voineet nähdä sitä. Puolet meistä päätti jatkaa kiipeämistä, sillä aikaa, kun toinen puoli laskeutui takaisin alemmille tasoille selittämään niille, jotka vielä olivat siellä, mitä oli tapahtumassa. Jokaista varoitettiin sitten jatkamaan kiipeämistä, eikä pysähtyä, paitsi ne, jotka asemoivat itsensä joka tasolle, pitääkseen muut sotilaat liikkumassa ylemmäs.

TURVALLISUUS

Kun me saavutimme tason ”Veljien Yhtenäisyys”, yksikään vihollisen nuolista ei voinut ylettyä meihin. Moni leirissämme päätti, että se oli niin ylhäällä kuin heidän tarvitsi kiivetä. Ymmärsin tämän, koska joka tasolla jalansija oli epäilyttävämpi. Kuitenkin minä tunsin itseni paljon voimakkaammaksi ja taidollisemmaksi aseineni mitä korkeammalle menin, siispä jatkoin kiipeämistä.

Pian taitoni olivat tarpeeksi hyvät ampuakseni ja osuakseni demoneihin, ilman että osuin kristittyihin. Tunsin, että jos jatkaisin korkeammalle menemistä, voisin ampua tarpeeksi kauas osuakseni pahan lauman johtajiin, jotka pysyttelivät armeijansa takana. Olin pahoillani, että niin monet olivat pysähtyneet alemmille tasoille, missä he olivat turvassa, mutta eivät voineet osua viholliseen. Jopa niin, voima ja luonne kasvoivat heillä, jotka jatkoivat kiipeämistä ja teki heistä suuria sankareita, jokaisen heistä tiesin voivan tuhota monia vihollisia.

Joka tasolla oli Totuuden nuolia levällään, joiden tiesin jääneen niiltä, jotka olivat pudonneet asemastaan. Kaikki nuolista olivat nimetty sen tason Totuuden mukaan. Jotkut olivat haluttomia poimimaan ylös näitä nuolia, mutta minä tiesin, että me tarvitsimme kaikki, että voisimme tuhota alhaalla olevan suuren lauman.

Nostin yhden ylös ja se osui viholliseen niin helposti, että muut alkoivat nostamaan niitä ylös ja ampumaan niillä. Me aloimme hävittää useita vihollisen divisioonaa. Tämän vuoksi, koko paha armeija keskitti huomionsa meihin. Hetken aikaa näytti, että mitä enemmän me saavutimme, sitä enemmän meitä vastustettiin. Vaikka tehtävämme vaikutti loputtomalta, siitä oli tullut innostavaa.

SANA ON ANKKURIMME

Miekkamme kasvoivat, kun saavutimme jokaisen tason. Melkein jätin omani jälkeen, kun en näyttänyt tarvitsevan sitä ylemmillä tasoilla. Viimein päätin, että se oli annettu minulle tarkoituksellisesti, joten minun olisi parasta pitää se. Iskin sen maahan ja sidoin itseni siihen siksi aikaa, kun ammuin vihollista.

Herran ääni tuli sitten minulle ja sanoi... ”Olet käyttänyt viisautta, mikä mahdollistaa sinun jatkavan kiipeämistä. Monet ovat pudonneet, koska he eivät käyttäneet miekkaa asianmukaisesti ankkuroidakseen itseään.” Kukaan muu ei näyttänyt kuulevan tätä ääntä, mutta monet näkivät, mitä tein ja tekivät samoin.

Ihmettelin, miksi Herra ei ollut puhunut minulle ennen kuin olin tehnyt tämän päätöksen. Sitten minulle tuli tietämisen tunne, että Hän oli puhunut minulle tästä jo jollain lailla. Sitten huomasin, että minun koko elämäni oli ollut harjoitusta tätä hetkeä varten. Olin valmistautunut sillä tasolla, kuin olin kuunnellut Herraa ja totellut Häntä läpi elämäni.

Minä tiesin myös, että jostain syystä viisautta ja ymmärrystä, jota minulla nyt oli, ei voitaisi lisätä tai ottaa pois, niin kauan kuin olin tässä taistelussa. Tulin syvällisen kiitolliseksi jokaisesta koettelemuksesta, joita olin kokenut elämässäni ja olin pahoillani, että en ollut arvostanut niitä enemmän aikanaan.

Pian me osuimme demoneihin melkein täydellisellä tarkkuudella. Raivo nousi vihollisarmeijasta kuin tuli ja tulikivi. Tiesin, että armeijassa nyt ansassa olevat kristityt tunsivat nyt raivon pahimmat haittavaikutukset. Kykenemättöminä osumaan meihin, he ampuivat nyt toinen toisiaan. Nyt kun vihollisen nuolet olivat tehottomia meitä vastaan, vihollinen lähetti korppikotkat hyökkäämään.

Ne, jotka eivät olleet käyttäneet miekkojaan ankkureina, olivat kykeneviä lyömään monia korppikotkia, mutta myös heitä lyötiin kielekkeiltä, missä he olivat seisomassa. Jotkut heistä laskeutuivat alemmille tasoille, mutta jotkut putosivat alas asti ja korppikotkat nostivat heidät ja kantoivat pois.

UUSI ASE

Totuuden nuolet harvoin lävistivät korppikotkia, mutta ne haavoittivat niitä tarpeeksi ajaakseen ne takaisin. Joka kerta, kun ne ajettiin takaisin, jotkut meistä kiipesivät seuraavalle tasolle. Kun me saavutimme tason ”Galatalaiskirje Kaksi Kaksikymmentä”, me olimme sen tason yläpuolella, millä korppikotkat pystyivät lentämään. Tällä tasolla taivas yläpuolellamme melkein sokaisi meidät kirkkaudellaan ja kauneudellaan. Tunsin sellaista rauhaa, kuin en koskaan ennen ollut tuntenut.

Aikaisemmin paljon minun taisteluhengestäni oli todella vihan ja vihollisen inhoamisen motivoimaa, kuin mitä se oli ollut Valtakunnan, totuuden ja vankeihin tuntemani rakkauden vuoksi. Mutta tällä tasolla sain kiinni Uskon, Toivon ja Rakkauden, joita olin aikaisemmin seurannut vain etäältä. Tällä tasolla heidän kunniansa melkein nujersi minut. Kun sain heidät kiinni, he kääntyivät minuun päin ja alkoivat korjaamaan ja kiillottamaan haarniskaani.

Pian se oli täysin muuttanut muotoaan ja pursui kunniaa, joka oli heissä. Kun he koskettivat miekkaani, suuret, välkehtivät salamet alkoivat välkkymään siitä. Sitten Rakkaus sanoi... ”Ne, jotka saavuttavat tämän tason, niille on uskottu tulevan ajan voimat, mutta minun täytyy opettaa sinulle, kuinka käyttää niitä.”

”Galatalaiskirje Kaksi Kaksikymmentä” taso oli niin leveä, että siellä ei enää ollut vaaraa putoamisesta. Siellä oli myös rajoittamattomasti nuolia, joihin oli kirjoitettu nimi Toivo. Me ammuimme muutamia niistä alas korppikotkiin ja nämä nuolet tappoivat ne helposti. Noin puolet tämän tason saavuttaneista jatkoivat ampumista, sillä aikaa, kun muut alkoivat kantamaan näitä nuolia alas alemmilla tasoilla oleville.

Korppikotkat jatkoivat aaltoina tulemista alempana olevien tasojen päälle, mutta jokaisen myötä siellä oli harvempia kuin aikaisemmin. ”Galatalaiskirje kaksi kaksikymmentä” tasolta me pystyimme osumaan keneen tahansa armeijassa, paitsi itse johtajiin, jotka olivat yhä kantomatkan ulkopuolella. Me päätimme käyttää Totuuden nuolia, kunnes me olimme tuhonneet kaikki korppikotkat, koska masennuksen pilvi, jonka ne olivat luoneet, teki totuuden tehottomammaksi. Tämä vei hyvin kauan aikaa, mutta me emme väsyneet koskaan.

Usko, Toivo ja Rakkaus, jotka olivat kasvaneet, kuten aseemme joka tasolla, olivat nyt niin suuria, että tiesin, että ihmiset paljon taistelualueen ulkopuolella pystyivät näkemään heidät. Heidän kunniansa jopa säteili leirin vangeille, jotka yhä olivat korppikotkapilven alla. Riemastuminen jatkoi kasvamistaan kaikissa meissä. Tunsin, että tässä armeijassa oleminen, tässä taistelussa oleminen, täytyi olla yksi kaikkien aikojen suurimmista seikkailuista.

Sen jälkeen, kun olimme tuhonneet suurimman osan korppikotkista, jotka olivat hyökänneet vuorellemme, me aloimme ampumaan alas korppikotkia, jotka olivat peittäneet vankeja. Kun pimeyden pilvi alkoi hajoamaan ja aurinko alkoi paistamaan heihin, he alkoivat heräämään, aivan kuin olisivat olleet syvässä unessa. Välittömästi heitä inhotti oma kuntonsa, erityisesti oksennus, joka vielä oli heidän päällään ja he alkoivat puhdistamaan itseään.

Kun he katselivat Uskoa, Toivoa ja Rakkautta, he näkivät vuoren, jossa me olimme ja alkoivat juosta sitä kohti. Pahan lauma lennätti Syytöksen ja Panettelun nuolisateen heihin, mutta he eivät pysähtyneet. Kun he pääsivät vuorelle, moniin oli iskeytynyt tusina tai enemmän nuolia, mutta he eivät näyttäneet edes huomaavan niitä. Heti, kun he alkoivat kiipeämään vuorelle, heidän haavansa alkoivat paranemaan. Kun masennuksen pilvi oli karkotettu, näytti aivan kuin kaikesta tuli paljon helpompaa.

ANSA

Entiset vangit saivat paljon iloa pelastuksestaan. Arvostus näytti saavaan heidät valtaansa joka tasolla, kun he alkoivat kiipeämään vuorta ja se antoi meille suurempaa arvostusta niitä totuuksia kohtaan. Pian tulinen päättäväisyys taistella vihollista vastaan nousi myös entisten vankien joukossa. He pukivat ylleen tarjotut haarniskat ja pyysivät päästä takaisin hyökkäämään vihollista vastaan.

Me ajattelimme sitä, mutta sitten päätimme, että meidän kaikkien pitäisi pysyä vuorella taistelemassa. Jälleen Herran ääni puhui sanoen... ”Toisen kerran olet valinnut viisauden. Te ette voi voittaa, jos yritätte taistella vihollista vastaan hänen omalla maaperällään, vaan teidän täytyy pysyä Minun Pyhällä vuorellani.”

Olin ällikällä lyöty, että olimme tehneet toisen niin tärkeän päätöksen vain ajattelemalla ja pikaisesti keskustelemalla. Sitten päätin tehdä parhaani olla tekemättä yhtään päätöstä, tärkeää tai vähemmän tärkeää, ilman rukousta.

Sitten Viisaus asteli luokseni nopeasti, otti molemmista hartioistani kiinni vakaasti ja katsoi minuun tiiviisti silmiin sanoen... ”Sinun täytyy tehdä tämä!” Sitten huomasin, että vaikka me olimme olleet leveällä tasangolla, ”Galatalaiskirje Kaksi Kaksikymmentä” tasolla, olin ajautunut aivan reunalle huomaamattani ja olisin aivan hyvin voinut pudota. Katsoin jälleen Viisauden silmiin ja Hän sanoi mitä vakavimmin... ”Kiinnitä huomiota, että kun luulet seisovasi, ettet putoa. Tässä elämässä voit pudota miltä tahansa tasolta.”

KÄÄRMEET

Pitkän aikaa me jatkoimme korppikotkien tappamista ja kristityillä ratsastavien demonien alas ampumista. Me huomasimme, että eri Totuuksien nuolilla oli enemmän vaikutusta eri demoneihin. Me tiesimme, että tämä tulisi olemaan pitkä taistelu, mutta meille ei nyt tullut tappioita ja olimme jo ohittaneet ”Kärsivällisyyden” tason.

Jopa niin, nyt kun kristittyjen selästä oli ammuttu demonit, harvat tulivat vuorelle. Monet olivat ottaneet demonien luonteen ja jatkaneet harhaluuloissaan ilman heitä. Kun pimeyden demonit haihtuivat, pystyimme näkemään maan liikkuvan näiden kristittyjen jalkojen ympärillä. Sitten näin ”Häpeä” nimisten käärmeiden sitoneen heidän jalkansa.

Me ammuimme totuuden nuolia käärmeisiin, mutta niillä oli vähän vaikutusta. Sitten me yritimme Toivon nuolia, mutta tuloksetta. ”Galatalaiskirje Kaksi Kaksikymmentä” tasolta oli hyvin helppo mennä ylemmäs, niinpä me aloimme mennä ylemmille tasoille. Pian me kohtasimme puutarhan, joka oli

kaikkein kaunein paikka, mitä olin koskaan nähnyt. Puutarhan sisäänkäynnin yläpuolelle oli kirjoitettu... ”Isän Ehdoton Rakkaus”.

Se oli kaikkein kunniaakkain ja luokseen kutsuvin oviaukko, mitä olin koskaan nähnyt, niinpä olimme pakotettuja menemään sisään. Ja heti kun teimme niin, näimme Elämän Puun tämän puutarhan keskellä. Sitä yhä vartioi kunnioitusta herättävän voiman enkelit. He katsoivat niin kuin olisivat odottaneet meitä, niinpä meillä oli rohkeutta mennä heidän ohitse ja kävellä puun luokse. Yksi heistä sanoi, ”He, jotka pääsevät tälle tasolle, jotka tuntevat Isän rakkauden, voivat syödä.”

En oivaltanut, kuinka nälkäinen olin. Kun maistoin hedelmää, se oli parempaa kuin mikään, mitä koskaan olin maistanut, mutta se oli myös jotenkin tutunomaista. Se toi muistoja mieleen auringonpaisteesta, sateesta, kauniista niityistä, valtameren ylle laskevasta auringosta, mutta vielä enemmän kuin sitä, ihmisistä, joita rakastin. Joka palan myötä rakastin kaikkea ja kaikkia enemmän.

Sitten minun viholliseni alkoivat tulla mieleen ja minä rakastin heitä myös. Pian tunne oli suurempi kuin mikään, mitä aiemmin olin kokenut, jopa rauha ”Galatalaiskirje Kaksi Kaksikymmentä” tasolla. Sitten kuulin Herran äänen ja Hän sanoi... ”Tämä on nyt sinun jokapäiväistä leipääsi. Sitä ei tulla koskaan epäämään sinulta. Voit syödä niin paljon ja niin usein kuin haluat. Minun rakkaudellani ei ole loppua.”

Katsoin ylös puuhun, nähdäkseni mistä ääni oli tullut ja näin että se oli täynnä puhtaan valkoisia kotkia. Niillä oli kaikkein kauneimmat, läpitunkevimmat silmät, mitä koskaan olin nähnyt. Ne katsoivat minuun aivan kuin odottaen ohjeita. Yksi enkeleistä sanoi... ”Ne tulevat antautumaan käskyillesi. Nämä kotkat syövät käärmeitä”. Sanoin, ”Menkää” Ahmikaa häpeä, joka on sitonut meidän veljemme”.

Ne levittivät siipensä ja kova tuuli tuli ja nosti ne ilmaan. Nämä kotkat täyttivät taivaan sokeuttavalla kunnialla. Jopa niin korkealla kuin olimmekaan, pystyimme kuulemaan kauhunhuudot vihollisen leiristä, kun he näkivät kotkien tulevan heidän luokseen.

Sitten itse Herra Jeesus seisoivat meidän keskellämme. Hän kosketti jokaista meistä, sanoi sitten... ”Nyt Minun täytyy jakaa kansanne se, mitä jaoin veljienne kanssa ylösnousemukseni jälkeen – viestin Minun Valtakunnastani. Vihollisen kaikkein voimakkain armeija on nyt laitettu pakosalle, mutta ei tuhottu.”

”Nyt on aika marssia eteenpäin Minun Valtakuntani Evankeliumin kanssa. Kotkat on vapautettu ja ne tulevat kulkemaan kanssamme. Tulemme ottamaan nuolia joka tasolta, mutta Minä tulen olemaan teidän Miekkanne ja Minä olen teidän Kapteeninne. Nyt on aika ottaa Herran Miekka tupestaan.”

Sitten käännysin ja näin, että koko Herran armeija oli seisomassa siinä puutarhassa. Siinä oli miehiä, naisia ja lapsia kaikista roduista ja kansakunnista, jokainen kantoi sotalippuaan, jotka liikkuvat tuulessa täydellisessä yhtenäisyydessä. Tiesin, että mitään tällaista ei koskaan ollut nähty Maapallolla ennen.

Tiesin, että vihollisella oli monia muita armeijoita ja linnoituksia läpi maapallon, mutta mikään niistä ei kestäisi tämän armeijan edessä. Sanoin melkein puoliääneen... ”Tämän täytyy olla Herran päivä.” Sitten koko armeija vastasi kunnioitusta herättävällä jyryllä... ”Armeijoiden Herran päivä on tullut.”

AMEN